

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Montreal, 6-11-1983

Tha Thứ Và Thương Yêu

Tha Thứ Và Thương Yêu

Montreal, 6-11-83

Thưa các bạn,

Hôm nay lại đến ngày chung Thiên của chúng ta ở nơi xứ lạnh! Mọi người hoan hỉ đến gần nhau để học hỏi, bàn bạc, thăm dò mọi sinh hoạt hầu tìm kiếm trong Đời có Đạo, để đồng trong tinh thần đóng góp và xây dựng. Chúng ta tu Thiên, ngồi nhắm mắt, ngoài sự nhắm mắt ổn định lại được những gì? Chính những người thực hành mới thấy rõ và cũng đã đóng góp cho chúng ta và cống hiến cho chúng ta thấy rõ là: Điện chuyển chạy ngay trung tim bộ đầu! Mà đối với người phàm chưa tu, chưa bước vào pháp Vô Vi thì không bao giờ hiểu được điều này.

Điền gì nữa ! Điền nhà đèn đã có rồi còn kiếm
điền gì? Đó, vì đó mà quên cái nguyên năng
sẵn có của chính họ. Nguyên năng sẵn có
của họ là kích động và phản động, bao gồm trong cái
nguyên lý của ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ,
chuyển chạy trong vòng trật tự nó mới cấu tạo thành
nguyên năng. Mà cái nguyên năng đó nó bùng sáng
trong tâm thức của hành giả chớ không phải ngoài sự
xét đoán của phạm trần. Mỗi hành giả đều tự mình
cảm lấy chính mình, và có thể đo lường lấy những sự
tiến bộ sẵn có của chính chúng ta nếu chúng ta chịu
Thiền và thanh tịnh. Còn ở đời thì nghĩa là động, lúc
nào cũng động; lằng xằng lít xít, lo việc này việc nọ,
rót cuộc rồi không có biết cái giếng mối qui nguyên
mà tìm nơi ổn định.

Cho nên luôn luôn ở trong sự nghi nan! Người đời hay
nghi ngờ ! Hiểu không hiểu, đặt chữ “Nghi” trước đã

! Cái câu hỏi trong tâm tạo ra cái nghi, nay nghi chút, mai nghi chút, một nghi chút, thành ra đa nghi! Mà sau cái đa nghi đó nó lại tạo thành một tật xấu là tật đa nghi Không nghe không hiểu mà nghi trước cái đã.

Đó là một cái bệnh nan y tại thế, cho nên giữa bạn đạo và bạn đạo chúng ta, khi nghe qua triết lý, người nào người nấy cũng thấy rằng: Tôi phải trở về với cấu trúc của siêu nhiên, tôi phải trở về với sự an lạc trong tâm thức của tôi, tôi mới tìm con đường tu. Nhưng mà khi tôi đến Thiền Đường thì nghe nhiều tiếng nói khác nhau mà trong lý kích động và phản động. Tại sao có điều này? Lý lẽ của người phàm trần là cảnh trần tục đương nhiên phải có kích động và phản động, đó là cũng nằm trong nguyên lý “đa nghi” xuất ngôn.

Đó cũng là căn bệnh nan y tại thế. Rồi tại sao bước vào

Thiền Đường học hỏi rồi thấy muốn cầm cái miệng
ngồi Thiền năm ba phút nó thế nào!

Bắt đầu thiền năm phút, mười phút, hai chục
phút, ba mươi phút, một tiếng đồng hồ, cảm
thấy chúng ta đã làm nhiều chuyện không
cần thiết cho chính ta và cho chính mọi người. Ngay
lời nói trong thâm tâm phát ra cũng không ổn định,
làm sao giải quyết được những chuyện hỗn tạp ở trong
nội tâm. Cho nên chúng ta đã có cái môn Thiền và do
môn Thiền rồi chúng ta mới khám phá ra được chính
ta sai chẳng có ai sai.

Tôi đã lập đi lập lại rất nhiều lần. Ngày hôm nay chính
tôi thấy rõ : Các bạn đạo nơi các Thiền Đường cũng
vấp phải những sự nhầm lẫn đó, trong sự kích động
phản động rồi cảm thấy sự vô lý và không cần thiết
chính mình gây ra. Vì chúng ta đã có sự cấu trúc siêu

nhiên rõ rệt, trật tự tinh vi cả Càn Khôn Vũ Trụ đã cống hiến cho ta thành con người. Trật tự có sẵn rồi, chúng ta phải trở về với trật tự là Tha Thứ và Thương Yêu.

Cho nên khối Vô Vi chúng ta muốn thực hiện cho kỳ được Tình Thương và Đạo Đức. Muốn thực hiện Tình Thương và Đạo Đức thì phải Tha Thứ và Thương Yêu, chúng ta đâu có kẻ thù nữa! Chúng ta là con của Thượng Đế, con chung một nhà. Càn Khôn Vũ Trụ là nhà của chúng ta, chúng ta đã mang cái thể xác cấu trúc của ngũ hành, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ đầy đủ không thiếu, hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ; cho nên một nhà chứ không có hai nhà, không có xứ này và chả có xứ kia! Ý chí đồng nhất, con của một nhà, chỉ mong muốn trở về nguồn cội trong sự thanh nhẹ, siêu nhiên, trật tự sẵn có của chính chúng ta.

Khi chúng ta tham thiền rồi, ta cảm nhận được luồng điện lâng lâng đi lên. Hỏi chứ chúng ta trước kia không phải ở trên làm sao chúng ta thấy lâng lâng đi lên! Tại sao? Đi đâu? Đi trở về quê xưa chốn cũ đó các bạn!

Càng nhẹ thì các bạn càng tới nhanh, nháy mắt là đến nơi! Nhưng mà hành trình tại thế nó cầu xé và nó làm trì trệ cho các bạn. Luật lệ thế gian cũng làm cho các bạn trì trệ đủ thứ, mà chỉ luật lệ của siêu nhiên mới hòa thanh, hướng thanh và thanh mới đi tiến chúng ta tiêu dao nơi miền cực lạc được.

Cho nên sự tranh chấp ở đời, chúng ta càng tranh chấp càng thấy vô giá trị, không có nghĩa lý gì đối với những người tu. Cho nên Vô Vi hành đạo chứ không giành đạo. Qua bao nhiêu tuần, những thư từ của những nhóm người Vô Vi đã đả kích lẫn nhau, cũng như tinh thần xây dựng, tôi cảm thấy đó là rất quý để đặng mà thức

chứ không phải đụng mà tiêu diệt, tiêu diêu. Đụng để thức tâm! Cho nên cái đụng để hiểu, để minh, để thấy sự sai lầm của chính mình mà trở về với căn bản thương yêu.

Khởi đầu của Vô Vi là Tình Thương và Đạo Đức, mới lôi cuốn được một số người xây dựng và tự thức, tự xây dựng. Thấy mình trì trệ, thấy mình không theo luật Trời, cho nên càng tu hơn lại trở về với luật Trời. Còn sự đóng góp của thế gian là chuyện tầm thường của Vô Vi, không có quan trọng, mọi người đã có tổ chức đầy đủ, tay chân, trí óc để phấn đấu sống tại đời; đem sức lao động, tâm trí của chúng ta, cơ thể của chúng ta mà đổi lấy miếng cơm manh áo, có thừa đóng góp cho chung. Cái chuyện đó là chuyện người tu có thừa để ban bố và càng hi sinh nữa để đóng góp cao siêu hơn.

Dó là do tâm thức của mọi người tới trình độ đã thấy rõ rồi: Tôi cần lập hạnh, tôi cần vun bồi phúc điền sẵn có của tôi, ở bên trên tôi có một ruộng phước không phải ít đâu. Cái ruộng đó tôi không cày không cấy thì lấy gì tôi về Trời có ăn? Cho nên tôi phải tu, tôi phải lập hạnh. Mà hạnh tôi là cái gì đây? Phải đem cho người ta xem được không? Cái tốt của đời xem chỗ nào? À, chúng ta thấy rõ rồi, cái người kia chúng ta chửi nó nhiều lắm rồi mà nó vẫn thương yêu chúng ta. Thấy không! Con chó nó sủa người ta nhiều lắm nhưng mà người ta vẫn thương con chó và nuôi con chó, thì con chó mới thấy được cái hạnh của con người cao quý, nó là một quả rất tốt, tươi đẹp, có vườn hạnh, có trái hạnh sống động để cảm động lòng người.

Giữa con người với con người cũng vậy! Người hiền hậu, từ bi cởi mở, lúc nào chúng ta gặp người chúng

ta phải mở theo vì trái hạnh quá tốt, tinh vi tốt đẹp, lo xây dựng cho tất cả mọi người. Vậy khối Vô Vi đang làm gì đây? Đang trồng một vườn hạnh thì phải có sự kích động và phản động, phải đào đất phải vun phân, rồi chờ ngày tháng kích động và phản động nó có trái Hạnh.

Cho nên qua cơn thử thách này, các bạn đã thực hành, kẻ đưa lý thương yêu, người đưa lý kích động, cấu trúc thành một vườn hạnh ở tương lai. Rồi những người kế tiếp sẽ bước vào vườn hạnh đó mà hưởng những trái hạnh tươi đẹp ở tương lai. Cho nên những hành động nào của thế gian này đều là quý trọng, không có cái nào xấu hết: các bạn ra vườn, khi các bạn cần dùng cây xà beng thì các bạn thấy nó rất tốt, và các bạn không cần dùng cây xà beng thì các bạn nắm qua cái cuốc, các bạn lại quý cái cuốc! Mà lúc không cần dùng cây xà beng thì cây xà beng cũng bơ vơ như cái cuốc lúc

bạn không cần dùng! Thấy chưa! Cho nên tất cả đều là nhiệm vụ, lời nói cũng là nhiệm vụ, chê bai cũng là nhiệm vụ, cũng để thức tâm mà thôi. Tất cả đều thức tâm chúng sanh.

Cho nên các bạn đừng có nuôi cái chấp mà tạo ra sân hận thì thành ra tánh hư tật xấu cũng như bệnh nan y tôi đã thường nói. Kỳ thật chúng ta là học giả thì phải học, mà khi học thì không có cuốn sách nào mà dở hết. Lớp 1 tới hết lớp đi nữa cũng không có cuốn sách nào dở; nó là một cái công cụ của Thượng Đế để giải tỏa “phiền não sai quấy” cho chúng sanh. Đó là một liều thuốc trường sanh cho vạn linh chịu uống. Cho nên ngày hôm nay huynh đệ tử muội của chúng ta học nhân học hòa là đang uống thuốc đó các bạn!

Uống đi, đắng cũng uống mà cay cũng uống; chua cũng uống mà ngọt cũng uống; rồi chả cay, chả chua, chả

ngọt, chả có gì hết mình mới quy không đó các bạn! Nhiều bạn bước vào tu, bước về nhà thấy cay đắng khổ cực, mọi người đang ngổ nghịch với ta: ta đang uống liều thuốc đó bạn. Bạn đang uống liều thuốc của gia cang cho bạn và bạn chịu uống rồi thì liều thuốc đó nó là cứu sinh đó bạn. Nếu mà “ông bác sĩ “ cho bạn uống thuốc đó, mà cái viên thuốc đó là viên thuốc toàn năng thì sau này “ông bác sĩ “ cũng phải tới xin bạn mà uống.

Cho nên các bạn bước ra đây tu khác gì uống một liều thuốc tái sinh. Cho nên các bạn lần lần khám phá ra những gì tôi đã nói: Chúng ta đang uống thuốc, cay đắng cách mấy chúng ta cũng phải uống! Vì ta tin vị y sĩ này có thể cứu ta Giải Thoát, và vượt qua mọi sự trở ngại chua cay chát đắng mặn nồng. Các bạn giáng sinh là đã uống liều thuốc này tới ngày hôm nay, có bạn nào từ bỏ được những lẽ lối này? Các bạn phải

uống! Ngậm cay nuốt đắng, rồi nó thể hiện qua hoàn cảnh này, hoàn cảnh kia, hoàn cảnh nọ, bành trướng ra xã hội, cũng bao nhiêu công chuyện đó. Tranh đua với nhau, tranh chấp với nhau, cũng bao nhiêu công chuyện đó, cũng đang uống liều thuốc không ! Các bạn ơi, chúng ta đã mang bệnh nan y, phải uống thuốc trường kỳ mới giải thoát được.

Cho nên ngày hôm nay các bạn đã và đang uống thuốc, tôi cũng vậy, phải uống thuốc mới trị được các bạn ạ ! Nếu các bạn quên uống thuốc thì không bao giờ trị hết bệnh đâu. Thuốc hàng ngày nó nấu rồi nó dâng cho các bạn, từ hoàn cảnh này tới hoàn cảnh kia, hoàn cảnh nọ đều là thuốc. Món ăn này, món ăn kia, tới món ăn nọ đều là thuốc; chua cay chát đắng mặn nồng. Thuốc với thuốc mới giải quyết được cái bệnh trạng.

Còn nếu chúng ta muốn thoát phàm mà phần Hồn

chúng ta không có uổng thuốc của chúng sinh: các bạn giải thoát bằng xuất hồn thì các bạn đâu có uổng thuốc của chúng sinh. Các bạn đã hết bệnh rồi, các bạn mới chiếu sáng cho chúng sinh, đưa hồn tiến hóa nơi khác, tùy theo trình độ thức tâm của mọi cá nhân. Chúng ta lại uổng thuốc trường sinh bên trên, nó có ! Thuốc trường sinh cũng là biến hóa của Ngũ Hành và qui nguyên không động. Khi mà các bạn ở bên trên, động một chút là thấy các bạn bệnh rồi, bị rơi xuống cái dung điệ̉m nặng nề.

Ở thế gian này, ở trong gia đình, bạn giận con một chút thì bạn thấy mất ngủ rồi đó bạn ơi! Còn trên thiên đàng, chúng ta động một chút thì nó rơi xuống thế gian một cái rột, dễ lắm, không có khó khăn. Cho nên chúng ta người tu dùng trí thức để tu học, chúng ta phải vun bồi sự thanh nhẹ, cao siêu để mong sớm giải thoát. Mà hạnh chúng ta trì chí tiến hóa

để làm gì? Trì chí tiến hóa là chúng ta đã được uống thuốc thanh nhẹ ở bên trên. Cho nên thế gian chúng ta lại thực hiện Tha Thứ và Thương Yêu, thế gian chúng ta đã tạo một cây hạnh tốt đẹp và một vườn hạnh quý giá để ảnh hưởng chúng sanh. Hỏi các bạn làm gì đây? Các bạn đã và đang làm, đã và đang lập hạnh, đã và đang vun bồi hạnh tâm, tiến tới tốt đẹp, rồi những sự kích động và phản động trong văn thư các bạn viết đã kích người này, người nọ rớt cuộc là cái gì? Một phần rác rến, một phần bệnh hoạn đã được khai trừ ra khỏi tâm thức của các bạn, một phần nào thôi nhưng mà nó vẫn còn nữa; rồi nó đi tới chỗ giải thoát.

Cho nên các bạn khắp năm châu có kẻ còn nặng, có kẻ nhẹ; kẻ nhẹ nhận được những sự kích động và phản động của các bạn họ chỉ biết cười và quý yêu các bạn. Còn người nặng thì theo phe này bỏ phe kia. Các bạn thấy rõ chưa! Thì chúng ta nhân cơ hội này thấy có

Thanh và có Trược, những người thoát thanh trược thì lấy thức hòa đồng quý cả hai; người chưa thoát thanh trược thì theo một bên bỏ một bên, các bạn thấy rõ chưa? Cho nên sau khi các bạn bàn luận những tài liệu mà các bạn thâm thập được đến ngày hôm nay thì các bạn quý yêu tất cả, không có một xướng ngôn viên nào vô ích, toàn là hữu ích! Toàn là công cụ khí giới để thử lòng kẻ tu! Người nào xưng danh tu cao, người nào xưng danh quý tước thì người đó lại càng được học nhiều hơn, trực tiếp hơn thay vì gián tiếp.

Cho nên quý thay và lành thay, ngày hôm nay chúng ta tu biết Điện và luồng điện ngay trung tim bộ đầu các bạn được rút, các bạn cứ tưởng thẳng ngay chỗ đó rồi đọc những văn thư, các bạn thấy thế nào? Té ra cũng chẳng có cái gì. Những điều gì cần thiết đối với bạn, mà điều cần thiết là cái gì? Là Tu ! Cho nên nhiều bạn đã phát ngôn rằng:

chúng tôi hành đạo chứ không giành đạo, chúng tôi chỉ biết tu. Còn cái chuyện đóng góp là cái chuyện không đáng kể đối với người tu. Cũng chưa hoàn toàn thức tâm và lập hạnh, một chút đóng góp không nghĩa lý gì.

Thượng Đế đã đóng góp cho chúng ta thiên miên, biết là bao nhiêu mà ngày nay chúng ta lại đóng góp được bao nhiêu mà chúng ta kể ơn. Rồi trật tự của Càn-khôn Vũ-trụ đã lập cho chúng ta, ngay trong tâm thức của chúng ta, mà chúng ta chưa hiểu và chưa thực hành đúng thì đâm ra tạo trật tự mới làm gì ! Cho nên người tu Vô Vi nên giữ lý Không, ở trong Không mà Có đó các bạn, cái nghiệp trong Có nó sẽ Không đó các bạn! Nó rất khó nhưng mà nó rất dễ, Vô Vi nó là vậy.

Người mộc mạc làm theo điệu bộ mộc mạc, người trí

thức thì nói chuyện theo trí thức, người hung hăng làm việc theo hung hăng, rồi nó cũng thức tâm. Cho nên Vô Vi là luôn luôn nó có một cái tổ chức thống nhất cả Càn- khôn Vũ- trụ, tùy theo trình độ tiến hóa của chính nó và theo phong tục của địa phương, nhưng mà tình thương và đạo đức luôn luôn để xây dựng và tiến hóa.

Cho nên các bạn càng tu càng thức tâm, càng thấy rõ ngôi vị của các bạn, phần Hồn đang chủ trị cái cơ năng Tiểu Thiên Địa này, nó rất có trật tự nhưng mà chính bạn đã làm cho nó mất trật tự vì lý này lẽ nọ của bạn mà tạo cho cái thể xác này mất trật tự, sanh ra bệnh hoạn. Mà các bạn hưởng thượng rồi, các bạn càng hưởng thượng hấp thụ và hấp thụ được Thanh Khí Điện và thừa tiếp được Thanh Điện đi lên rồi các bạn thấy Ngũ Tạng các bạn mới bước vào trật tự của Càn Khôn Vũ Trụ.

Các bạn mới thấy rằng: đây là sự cấu trúc của siêu nhiên mà có, rất tinh vi, rất trật tự. Chúng ta vui vẻ đi lên và thả lỏng tất cả mọi sự việc để tiến hóa theo trong vòng trật tự đã qui định của Thượng Đế. Tha Thứ và Thương Yêu cởi mở vô cùng, thế gian vô nan sự, không có cái gì khó hết, bình tâm để thấy rõ những cấu trúc bên trong chúng ta, ngôi vị lãnh đạo của phần Hồn phải được khôi phục hoàn toàn. Mà lãnh đạo để làm gì? Lãnh đạo là trở về với sự sáng suốt và thấy rõ trật tự và chính ta phải chịu trách nhiệm xây dựng cho vạn linh trong Tiểu Thiên Địa này được đồng nhất, tiến hóa theo luật lệ hiện hành cả Càn Khôn Vũ Trụ.

Các bạn có Lập Hiến, có ngũ tạng là có Lập Hiến. Các bạn có Hiến Pháp, có lời bênh vực, cởi mở thẳng hoa, chứ không có rước những sự tà ma nhập xác. Đó, cho nên Vô Vi luôn luôn tu một thời gian nói về “Điền” là vậy. Khi mà

các bạn biết Điện rồi, các bạn biết cõi vô hình rất rõ rệt, rất minh bạch. Nhiều khi các bạn ngồi đó, tại sao tôi có những lời nói như thế này? Tại sao tôi có cảm nghĩ hay như thế này ? Mà lúc này tôi nói lại không có ! À, vậy chứ ai chiếu cho các bạn? Sự thanh nhẹ của các bạn hưởng thượng thì các bạn đã thấu được cái sự thanh nhẹ bên trên chiếu cho bạn, hỏi cõi thiêng liêng có hợp tác với chúng ta không? Không bao giờ ngừng nghĩ mà ! Luôn luôn hòa hợp với chính chúng ta. Mà chỉ chờ chúng ta thăng hoa, chỉ chờ trình độ chúng ta mở tới mà thôi, nếu chúng ta không tiến lên thì bên trên không thể chiếu.

Cho nên tôi đã thường nói các bạn không lập ngăn nắp thì đâu có chỗ chứa đồ! Các bạn tu đây là trở lại những sự ngăn nắp trật tự và sắp đặt trong Điện Giới. Các bạn phải trở về Điện Giới mới lập được ngăn nắp, thì lúc đó các bạn mới thấy rằng: sự siêu diệu ở bên trên

có và giúp đỡ cho các bạn vô cùng thì các bạn còn lo gì mà bị phá luật lệ nữa. Cho nên người Vô Vi, cái luật của người Vô Vi không phải mắt phàm và tâm phàm xét được, bao nhiêu người đã ngộ nhận và hiểu lầm tôi đã làm sai nhưng mà ngày hôm nay lần lượt rồi họ sẽ thấy rõ tôi đâu có làm gì đâu mà họ đa nghi! Vì tánh hư tật xấu của họ và họ đã cô đọng vô trong một lối không thoát được và tự ràng buộc lấy họ mà thôi.

Chứ đàng này Vô Vi có làm chuyện gì đâu ? Tùy nơi khả năng siêu nhiên, do nhu cầu siêu nhiên mà hưởng độ mà thôi; chứ không làm ở trong lý luận tâm phàm nữa. Chính các bạn ngày hôm nay, các bạn ở đây đồng Thiên với tôi nhưng mà ngày mai các bạn sẽ ở đâu, các bạn đâu có biết được. Phải chúng ta sống trong siêu nhiên không? Tình thế nó đưa đẩy các bạn đi đâu thì các bạn ở đó mà hưởng lấy cái lý Trời cao siêu mà các bạn học, mà các bạn tiến.

Dâu đâu các bạn cũng có Thiên Đường, đâu đâu các bạn cũng có hơi thở tinh vi của cả Càn Khôn Vũ Trụ đã hỗ trợ cho các bạn tiến hóa không ngừng nghỉ. Các bạn thấy chưa, các bạn đâu có bị lệ thuộc bởi người truyền pháp mà các bạn sanh ra nghi người truyền pháp! Cho nên các bạn phải trở về với sự sáng suốt. Nhiều trường hợp các bạn đã tham dự, các bạn cầu nguyện bề trên hướng độ cho các bạn, rồi bề trên chuyển hóa. Cầu xin hướng độ thì người ta độ tùy theo cách độ của tội trạng của chính mình, rớt cuộc rồi mình phản lại, mình phản lại thiêng liêng, phản lại vị kính yêu là phản lại lúc sáng suốt, trong lúc mình tự động tham gia vô, rồi mình phản lại chứ đâu có ai buộc bạn đâu!

Khỏi Vô Vi đâu có buộc bạn vào đây để tu học, nếu các bạn không vào đây tu học thì bắt bạn bỏ tù? Không có vụ đó ! Tự động

tham gia tùy thức của các bạn, tự do khai triển, tự do tín ngưỡng. Các bạn đã dâng lên những vị kính yêu các bạn như là Quan Âm, như Đức Phật, là các bạn, Tâm của các bạn mà thôi! Rồi ngày hôm nay, một chút các bạn thấy rằng khó chịu rồi, vậy chứ trong cuộc hành trình từ đây về nguồn cội biết bao nhiêu trở ngại, rồi lúc đó các bạn trách ai! Các bạn không chịu trách bạn thì các bạn trách người truyền pháp? Vậy chứ các bạn trách tâm tôi không, các bạn ăn chén cơm vô tức bụng, các bạn đồ thừa bác sĩ sao! Phải do bạn không?

Cho nên chúng ta học là học trong siêu lý, chân lý không thay đổi và chúng ta nắm cái giếng mỗi để tự thức và tự tiến. Cho nên tôi đã nói các bạn: không có gì quý hơn là tự tu tự tiến. Chứ tôi đâu có bao giờ giành phần điều khiển các bạn đâu. Cho nên về tình đời kính mến, cái gì cũng đưa về tôi, tỏ ra đây dâng sớ cho tôi nhưng mà kỳ thật không phải vậy! Tùy thức các bạn

đề tiến, các bạn tiến chừng nào, mở chừng nào, vị trí các bạn càng cao chừng nào thì tôi lại càng mừng, càng quý yêu các bạn.

Sự mong muốn của tôi bao nhiêu đó, vì tôi thấy rằng: Tôi đã dày công tu học thì tôi đến cái điểm này thì tôi muốn mọi người có cơ hội đến, mà họ tự đến, chứ tôi không có quyền năng nào mà dẫn họ đến! Tôi đã thoát cảnh làm mọi thì tôi không có làm mọi nữa, và tôi chỉ họ tự đi để tránh cảnh làm mọi ở tương lai, làm nô lệ ở tương lai. Chỉ có bao nhiêu đó thôi. Nhưng mà mọi người ở trong cái đa nghi, tinh thần yếu hèn, rồi xây dựng cái mê chấp rồi đổ lỗi cho tôi, té ra họ tằm tối mà họ không biết. Cho nên các bạn bình tĩnh để nghe lại những gì mà tôi đã thuyết giảng: tôi khuyên mọi người phải tự tu tự tiến, các bạn là Chủ Nhơn Ông của một Tiểu Thiên Địa, không phải là tầm thường! Khả năng các bạn là vô cùng vô tận, các bạn

chỉ xử dụng phần sáng suốt của các bạn là đủ thanh tịnh rồi.

Tất cả Càn khôn Vũ trụ đang điều luyện các bạn từ giờ phút khắc chứ không có bỏ rơi các bạn đâu. Các bạn đừng tưởng các bạn cô đơn, vì đang tăm tối mới nói rằng cô đơn, chứ còn sáng suốt thì không còn sự cô đơn nữa, bạn ơi! Bạn ở trong thức hòa đồng lấy gì có cô đơn. Còn bạn chọn người chơi, thét rồi không còn cái chỗ nào mà chơi hết, lúc đó mới cô đơn. Cái cây mà các bạn gọt thét rồi, tới cây tăm rồi, các bạn gọt luôn nữa không còn cái cây nữa! Bạn thấy chưa!

Cho nên chúng ta phải đi trong cái thức hòa đồng thương yêu, phải lập hạnh, phải trồng hạnh, phải xây dựng vườn hạnh, phải tự thức không các bạn! Các bạn có nhà, có sân, có vườn mà các bạn không Thức lấy gì

mà trồng ra được cây xà lách bạn ăn! Chính khả năng của bạn có chứ, cho nên đừng làm mình lụn bại nữa!

Chúng ta không nên lạc hậu và phong kiến nữa, phải dẹp bỏ sự lạc hậu và phong kiến đó đi để trở về với sự văn minh siêu nhiên hiện tại. Trời Phật đã ân ban cho các bạn ngày hôm nay, có hoa quả, có cây trái, không thiếu một cái gì; có đất cho bạn đi, nhưng mà chỉ chờ bạn truy ra giá trị của đất mà thôi. Chút xíu đó, bạn đập nó mà nó đập bạn, bạn không hay! Giờ phút lâm chung cuối cùng là chỉ có đất đè bạn, chẳng có ai đè bạn nổi ! Nhưng mà bạn còn kỳ thị nó nữa thì bạn sẽ tạo sự tằm tối nan y cho bạn.

Cho nên không có kỳ thị một ai, giữa giống dân và giống dân không nên kỳ thị. Thằng mọi trên núi mà nghe ông Trời sấm sét nó cũng xác minh đó là sấm

sét, mà cái ông văn minh hiện tại đi máy bay ông cũng nói sấm sét cũng như cái ông thiếu phương tiện kia. Hai người một thứ mà thôi! Một cái thức “Không” mà bạn!

Cho nên các bạn không nên kỳ thị người này, người kia, người nọ, nếu bạn kỳ thị người khác là bạn kỳ thị bạn mà thôi. Bạn sẽ khổ tâm và bạn sẽ tự đọa bạn mà thôi. Vì sao? Bạn tâm tối! Còn nếu bạn biết xây dựng, thương yêu thì không đến nỗi nào; bạn lại khiêm tốn hơn, nhường nhịn hơn, để học. Lúc đó bạn sẽ văn minh hơn và cởi mở hơn. Cho nên chúng ta người tu, không phải nói tu hay hơn người phàm, người tu là phải khổ hạnh, phải chấp nhận sự điều luyện của ngoại cảnh để thức tâm. Phải học mãi học hoài nó mới tiến, mà học trong thực hành nó mới nhớ.

Các bạn trẻ tuổi xuống thế gian bị tình gạt một cú là nhớ suốt đời, nhớ tới tóc bạc cũng nhớ. Tình yêu gạt một cái là nhớ hoài, thất bại trong tình yêu là nhớ hoài, các bạn thấy chưa! Cho nên người tu chúng ta càng ngày càng nhẫn hơn, càng ngày càng hòa đồng hơn, càng ngày càng sáng suốt hơn, mới xứng đáng là hạnh tu học. Chứ không nên tạo sự bực bội và ngăn cản bước tiến của chính chúng ta. Cho nên qua những tuần thử thách của khắp các nơi, thư từ lai vãng đã gửi về, tôi thấy rốt cuộc con đường của chúng ta mới là giải quyết được, con đường của chúng ta là Qui Không Giải Thoát. Thì các bạn nhớ lúc đầu các bạn đâu có đem luật lệ xuống thế gian, các bạn đã đem sự bất mãn xuống thế gian, khóc la, rồi các bạn sống trong cơ thể luật lệ này: ăn, ngủ, ỉa, tam đại sự ; tham sân si hỉ nộ ái ố dục là luật lệ của thế gian, rồi các bạn bây giờ muốn sống không muốn chết, không muốn xa con cháu nhưng rồi các bạn cũng

bất mãn và ra đi, mới đúng luật !

Bạn đến với bản chất bất mãn và bạn sẽ ra đi với sự bất mãn, còn giai đoạn sống hiện tại thì bạn muốn sống dễ dãi, chỉ bằng lòng nó dễ dãi hơn: kêu là học nhân học hòa. Mà học nhân học hòa được thì lại có cơ giải thoát và sẽ không còn bất mãn nữa, không có luân hồi tại thế nữa! Cho nên các bạn càng tu càng được cởi mở, càng được khai triển, càng được minh bạch.

Cho nên hôm nay chúng ta đồng thiên, tập trung tinh thần hướng thượng để giải tỏa những sự ước mơ tạm bợ không xứng đáng hiện tại, không làm những điều không cần thiết và chúng ta thực thi ngay trung tim bộ đầu, cần thiết để tiến hóa trở về quê xưa chốn cũ.

Chúng ta có nhà cửa, có nơi ăn chốn ở tốt đẹp văn minh vô cùng, các bạn cố gắng thực hành trong sự

thầm kín cởi mở rồi các bạn tự đạt sự Siêu Văn Minh của bên trên. Niềm tin là quan trọng, các bạn nên tự tin khả năng sẵn có của các bạn và tự khai thác các bạn đi đến đích, đi tới bến giác mới thôi. Đạo là vô cùng sâu xa mà nếu các bạn trở về với Luật Quân Bình thì các bạn có thể đi khắp các nơi, bất cứ nơi nào cũng bao nhiêu nhiều liệu sẵn có của các bạn mà thôi. Cho nên nói rằng vô cùng là vậy! Mà khi đạt được Quân Bình là các bạn đạt được sự vô cùng sẵn có.

Cho nên phải bền tâm vững chí và tin nơi khả năng của các bạn, không nên tin nơi khả năng của một người khác. Tôi đã lập đi lập lại biết bao nhiêu lần: Phải tin nơi khả năng của các bạn, các bạn mới thành đạo, người tu không tin nơi khả năng của chính mình là vất đi thôi! Ý lại nơi vị Phật này, vị Phật kia, vị Phật nọ rớt cuộc các bạn sẽ bị xóa bỏ. Và do sự cố gắng và sử dụng khả năng sáng suốt của các bạn là các bạn luôn

luôn được tinh vi và tiến hóa.

Cho nên các bạn nên nghiền ngẫm lại những lời khuyên giải của tôi, chính tôi trong thực hành, vị sư của tôi là ông Đỗ Thuần Hậu nhắc nhở chúng tôi như vậy: “*Các bạn nên tin nơi khả năng của các bạn để đi tới, không nên y lại nơi tôi, vì nếu tôi là một người sáng suốt, tôi có phận sự chiếu cho các bạn mãi mãi, các bạn đừng lo điều đó ! Tôi không bao giờ chết!*” Ông Tư đã nói như vậy thì chúng ta không có làm lễ gì cho ông Tư nhưng mà tâm chúng ta tưởng đến Ngài bất cứ giờ phút nào chúng ta có người bạn thương yêu, đồng hành với chúng ta và Ngài đã thành công và chúng ta phải hành như Ngài mới là đúng.

Thấy chưa? Người bạn quý yêu luôn luôn trong tâm thức của chúng ta, chúng ta vẫn ôm lấy nó và thực hiện như nó; những người tin Đức Thích ca, tin Chúa

Jésus Christ mà tâm nghĩ như vậy thành đạo mấy hồi và tạo một vườn hạnh tốt đẹp cho nhân loại biết là bao nhiêu. Những quà quý đó làm sao tìm được nếu người không chịu thực hành, mọi người chịu thực hành thì vườn hạnh của quả địa cầu này quá tốt đẹp, quá tinh vi, khí giới Tình Thương và Đạo Đức sẽ tràn ngập trong tâm khảm của mọi người. Cho nên chúng ta bước giai đoạn đầu học **Tha Thứ mới biết Thương Yêu**, cho nên các bạn khi hé đôi môi phải nhớ chữ Tha Thứ, mà các bạn thực hiện được Tha Thứ thì thôi, quý biết là bao nhiêu, tất cả sẽ đóng góp cho các bạn trở nên siêu diệu và tốt đẹp.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên